

Partiet Venstre vender sig med særlig Styrke mod Tjenestemandsudgifterne, men jeg hørte dog med megen Glæde det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sige, at han helst saa, at en Nedsættelse af Lønningsbudgettet fremkom ved en Nedsættelse af Tjenestemændenes Antal. Deri kan vi alle være enige, at en Nedsættelse af Lønningsbudgettet ved en Nedsættelse af Tjenestemændenes Antal er i høj Grad ønskelig. Det er kun beklageligt, at det viser sig saa overmaade vanskeligt at komme den Vej, thi skønt man har ønsket dette, omtrent lige siden man fik den uheldige Tjenestemandsslov i 1919, er der dog saare meget tilbage at ønske endnu, og det viser sig her som saa ofte, at det er, naar man kommer til Gennemførelsen, det kniber. Her peger jeg paa et særdeles interessant Eksempel: Søndre Landsret, som man af mange forskellige Grunde kæmper for at bevare, skønt man har det bedst mulige Materiale til at sige, at denne Ret kunde undværes. Det er et overmaade karakteristisk Eksempel paa, hvordan Modstanden rejser sig, saa snart der er Tale om at nedbringe Tjenestemændenes Antal, og der kunde uden Vanskelighed nævnes flere.

Overfor hele den Betragtning af Tjenestemændenes Lønninger, som ligger bagved Venstres Agitation mere end bagved det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Udtalelser i Dag, vil jeg gerne sige, at i Opgangstider, hvor de frie Erhverv har de store Indtægter, siger man altid til Tjenestemændene: Ja, her kan I jo ikke være med, men trøst jer, for I har de sikre Indtægter, og I har Pensionen. Og i Nedgangstider siger man til dem: Ja, I misundelsesværdige, I kan sagtens, I har den sikre Indtægt, og saa har I Pensionen. Men jeg tror, at man vil undergrave Berettigelsen af denne Sætning, hvis man vil kræve, at Tjenestemændene uden Skaansel skal følge med i Nedgangstiderne. Jeg tror, at man gør klogt i her at se det under et længere Perspektiv end det øjeblikkelige. Det, det kommer an paa for Staten, er at have gode og dygtige Tjenestemænd, og det, det kommer an paa for Staten, er at have saa faa som muligt. Det er der, man skal sætte ind efter min Mening. Men vi skal for vort Vedkommende naturligvis ikke have det mindste imod, at man foretager en Undersøgelse ogsaa af dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til de sociale Udgifter vender nu ogsaa Partiet Venstre sig i høj Grad mod disse, medens Regeringspartiet naturligvis siger: Nej, de kan ikke røres. Det er et klart Eksempel paa, hvor vanske-

ligt det vil være at faa en Udgiftsreduktion gennemført. Men hvorledes er man naaet saa højt, som man er? Man er naaet til de Udgiftshøjder, hvorpaa man befinder sig, i Kraft af den Overbudspolitik, som har karakteriseret den sidste Menneskealders danske Politik paa dette Omraade, en Overbudspolitik, som vi ikke kan fritage Partiet Venstre for at have deltaget i. Vi har jo ogsaa alle i frisk Minde, i hvor høj Grad Venstre i Perioden 1920—24 roste sig af at have gennemført en Forbedring af den sociale Lovgivning, derunder ganske særlig Invaliderrenten, som jo er en af de Ting, der i sin Gennemførelse har givet Anledning til mest Kritik ude omkring. Der gælder om dette det, som blev sagt af en radikal Taler — jeg tror, det var Landstingsmand Gunnar Fog-Petersen — der sagde paa et Møde, hvor jeg var til Stede, at man indrettede sig i gode Tider, som om de vilde vare evigt. Det er en overmaade træffende Karakteristik af det, der skete under det radikale Regimente. Og naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard nu stod og talte om, at nu kunde man ikke mere bære de Udgifter, man havde taget paa sig i de gode Tider, er dette i Virkeligheden en Bekræftelse af denne Sætning. Det viser — og det bør man maaske drage ud af dette —, hvor overordentlig varsom Lovgivningsmagten skal være med at løfte et Krav op til at være en Statsopgave. Det er det, der er det farlige; thi man ved, at er en Ting først ophøjet i Adelsstanden, om jeg saa maa sige, til at være en Statsopgave, er Nedskæring en overmaade vanskelig Ting. Men det er jo muligt, at der kan naas noget ogsaa paa dette Omraade.

Med Hensyn til de Militæruddgifter, som man jo særlig sigter paa ved det Ændringsforslag, der er stillet fra socialdemokratisk og radikal Side, skal jeg sige, at vi fra vor Side ogsaa kan gaa med til en Undersøgelse af, om det skal være muligt at gaa til yderligere Nedsættelser paa disse Budgetter, men det maa naturligvis ske, hvis det skal ske, paa en forsvarlig Maade. Naar det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen sagde, at de Konservative stiller sig paa det Standpunkt, at alt skal ofres, hvad der kræves, og helst mere, saa vidner dette jo om, at det ærede Medlem overhovedet ikke har fulgt Forhandlingerne i 1922. Han maa formodentlig have været fraværende paa det Tidspunkt, thi ellers kan en saadan Udtalelse ikke fremsættes af en Mand, der ønsker at udtale sig i Overensstemmelse med Kendsgerningerne; men selvfølgelig, hvis man fjerner sig fra dette Krav, kan